

FARNI LIST

župnije Dolnji Logatec

Letnik 35, št. 6
JUNIJ 2015

V TEJ ŠTEVILKI:

- ⇒ TELOVO
- ⇒ NAGOVR NADŠKOFA
- ⇒ »SPOMINI«
- ⇒ SLAVITE GOSPODA

SVETO REŠNJE TELO IN KRI

Od nekdanj je bil vsako leto pri sv. maši velikega četrta poseben spomin na ustanovitev sv. Rešnjega telesa, le da takrat zaradi bližine velikega petka ni mogoče praznovanja slovesno razviti do take stopnje, kot so to začeli v 11. stoletju.

Takrat je bilo češčenje evharistije tudi zunaj sv. maše odgovor na krivoverce, ki so tajili Kristusovo resnično in trajno nav-

zočnost pod podobo posvečenega kruha in vina; hkrati pa je bilo to nekakšno nadomestilo za vse manjšo udeležbo pri sv. obhajilu. Praznik, ki so ga uvažali, je bil le eno izmed oblik tega češčenja, odločilen povod zanj pa je bilo Kristusovo razodetje sv. Julijani iz Ligea v Belgiji. Tamkajšnji škof je praznik vpeljal leta 1246, papež Urban, ki je bil doma iz tega mesta, ga je leta 1264 uvedel v Rimu. V

<http://zupnija-dolnji-logatec.rkc.si/>

naših krajih so praznik poznali že zelo zgodaj: Oglejska cerkev, pod katero so spadali naši kraji južno od Drave, je praznik sprejela že leta 1254.

Procesija z Najsvetejšem v začetku ni bila nujni svetovni del praznika, vendar so jo ponekod imeli že v 13. stoletju (v Kölnu že leta 1274). Slovesne procesije z dramatično in scensko izdelanimi prizori baročne srednje Evrope so vodile zlasti bratovščine sv. Rešnjega telesa (npr. v Ljubljani leta 1678). Zato tudi pri nas po-

znamo štiri vmesne postaje, pri katerih so petje evangelija, prošnji klici in blagoslov z Najsvetejšim. Iz starih časov je navada, da ponekod evharistično procesijo ponavljajo v nedeljo po prazniku.

Najslovesnejša oblika češčenja sv. evharistije so evharistični kongresi.

V novem koledarju ni več posebnega praznika sv. Rešnje krvi, ki je bil za dan 1. julija uveden šele leta 1849. Zdaj že dvojni na-

slov praznika – sv. Rešnje telo in kri – razodeva in poudarja, da je evharistija ena sama, čeprav pod dvema podobama, kar nakaže, da je evharistija postavljena za to, da jo uživamo. Jezus pravi: Kdor bo užival ta kruh in pil iz keliha, bo imel večno življenje. Češčenje sv. Rešnjega telesa in krvi ima ta pomen, da bi čim globlje spoznali Kristusovo navzočnost med nami in v evharistiji tudi živeli, se hranili in duhovno rasli.

*Župnik, Janez
Kompore*

NAGOVOR NADŠKOFA ZORETA PRI ZAHVALNI MAŠI NA BREZJAH OB 70-LETNICI KONCA DRUGE SVETOVNE VOJNE

Spoštovani gospodje škofje, dragi bratje duhovniki in diakoni, dragi bogoslovci, dragi redovniki in sestre redovnice, spoštovani predstavniki državnih oblasti in civilno družbenih organizacij, dragi bratje in sestre romarji. Priromali smo k Mariji Pomagaj, da bi se njej in po njej dobremu Bogu s hvaležnostjo poklonili ob spominjanju 70-letnice konca druge svetovne vojne. Z molitvijo zahvale se oziramo v čas, ko se je po šestletni morji končalo gorje, ki je pomorilo 50 milijonov ljudi, od tega jih je trideset milijonov umrlo med civilisti.

S kakšnim hrepenenjem so ljudje pričakovali ta dan. Dan, ko bi utihnilo orožje. Dan, ko jih ne bi bilo več strah. Dan, ko se ne bi bali oditi spat, ker ne bi vedeli, ali bo noč minila mirno, ali pa bodo ponoči doživeli nenapovedan obisk, ki pogosto ni jemal samo imetja, živeža in

živine iz hleva, ampak je mimogrede vzel tudi življenje tega ali onega gospodarja, žene, sina, hčere. Z obiskom je odšel v noč in nikdar več se ni vrnil. Kako težko so pričakovali čas, v katerem bi lahko orali svoje njive in kosili svoje travnike, v katerem bi lahko želi svojo pšenico in se veselili polnih kašč. Kako težko so pričakovali čas, v katerem bi sosed spet lahko bil samo sosed. Čas, v katerem ne bi bilo potrebno šepetati in se neprestano ozirati naokrog, če te morda ne poslušajo nepoklicana ušesa. Hvala Bogu po Materi Mariji, da je ta dan prišel. Zlo, ki je šest let pustošilo po Evropi in je v vojno norost potegnilo ves svet, je bilo premagano.

Toda kako je mogoče, da se je mrtvaški ples 2. svetovne vojne sploh začel? Mislim, da lahko pritrdimo misli Dobrice Čosića, ki pravi: „V sodobnem času se vsaka vojna začne

z veliko lažjo. Večja je vojna, večja je laž o njenem cilju!“ Kakšne obljube, kako svetlo prihodnost, kakšno veličino so svojemu narodu obljubljali njegovi voditelji. Kakšna blaginja, kakšna vseplošna enakost in bratstvo sta zvenela iz besed. Vse te obljube so bile laž. Navdihoval jih je hudič, ki je “lažnivec in oče laži” (Jn 8,44). Ljudje so verjeli besedam, ki so donele iz zvočnikov. Dali so se prepričati, da morajo namesto orodja vzeti v roke orožje. Da jim zemlje ni treba obdelovati, ampak jo morajo osvajati. Da jim ni treba proizvajati dobrin, ampak jih lahko vzamejo bogatim. Verjeli so celo, da je treba za osvajanje zemlje in za jemanje dobrin drugim ubijati. Jude, Rome, Slovane ... Sosedo, krajevne veljake, posestnike ...

Res je, bratje in sestre. Niso se vsi dali prepričati, da je treba osvajati zemljo, da je

treba jemati dobrine. Mnogi, najbrž kar večina, so bili v to prisiljeni. Raje bi orali njive in delali v tovarnah, a so jim porinili orožje v roke in jim zagrozili: ubijaj, ali pa boš ubit. Ker so mimo domov hodile različne vojske, največkrat ni bila odločitev posameznika, katera vojska ga bo vzela s sabo. Ko so zahtevali, je moral z njimi – v nasprotnem primeru bi trpeli njegovi domači. Zaradi tega so naši možje in fantje nosili uniforme vseh vojskujočih se strani. In ko se danes Bogu zahvaljujemo za konec 2. svetovne vojne, lahko samo v spoštljivi grozi prizna-

mo, da mora naše bogoslužje ostajati zgolj na ravni zahvale za konec vojne in prošnja za mir. Takoj ko bi zapadli skušnjavi, da bi začeli slaviti zmago, bi začeli deliti ljudi, ki so bili ne po svoji krivdi in največkrat tudi ne po svoji odločitvi na tako različnih straneh.

Zato me strese mraz, ko z neznosno lahkostjo in neodgovornostjo lepimo ljudem etikete in prištevamo ene med heroje in druge med izdajalce domovine. Res je, da heroje potrebujejo režimi tega sveta, Bog pa, ki je edini gospodar in sodnik zgodovine, zmaguje z mučenci.

Slava herojev traja tako dolgo, dokler obstajajo njihovi spomeniki, mučenci pa so zapisani v knjige večnosti.

Res je, da se je pred sedemdesetimi leti s podpisom nemške kapitulacije formalno končala druga svetovna vojna. A pri nas so bile razmere bistveno bolj zapletene, na kar kaže tudi ugotovitev, ki jo je leta 1990 je izrekel tedanji predsednik skupščine republike Slovenije: "S konstituiranjem te skupščine lahko menimo, da se je končala državljanska vojna, ki nas je lomila in hromila."

Ne moremo si torej zatiskati oči pred vso resnico, saj nas bo po Jezusovi besedi resnica osvobodila. Ko je namreč en del Evrope proslavljaj mir in svobodo, si je drugi del Evrope nadel črne rute in potihoma, na skrivaj ihtel za pomorjenimi. To so bili strašni časi: eni so igrali na harmoniko in prirejali mitinge, drugi pa so padali v brezna in rudniške rove, za njimi pa so ostajali žalujoči, ki niso smeli žalovati. Prizadeti, ki niso smeli pokazati svoje bolečine. Sirote, ki niso bile deležne sočutja in so bile desetletja zaznamovane. Ob koncu 2. svetovne vojne so nad enimi vihrale zastave, drugi pa so jokali nad svojimi otroki in se niso dali potolažiti zaradi otrok, ker jih ni več (prim. Jer 31,15).

Čeprav se je vojna končala, je po sredi našega naroda zazijal prepad, iz katerega še vedno vpije vprašanje, ki ga je Bog postavil Kajnu: "Kje je

tvoj brat?" (1 Mz 4,9). Ali kot je na sprejemu ob 70 letnici konca 2. svetovne vojne dejal predsednik republike: "Kako je mogoče, da smo skoraj tri četrto stoletja po koncu druge svetovne vojne odpustili Nemcem in Italijanom, brat bratu pa ne?" Morebiti pa je sedaj, po sedemdesetih letih, končno napočil čas, da se v resnici ozremo naokrog in se vprašamo, kje so naši bratje. V zagovarjanju svojega prav, v obrambi neomadeževanosti lastnih postopkov in korakov, v mistificiranju ideologij smo spregledali človeka: človeka, ki je z veseljem živel, človeka, ki je hrepenel po svobodi, človeka, ki se ni mogel odpovedati svojim svetinjam in je zaradi tega moral umreti: človeku življenje lahko vzamemo, srca mu ne moremo vzeti nikoli, lahko si prilastimo oblast nad njegovim telesom, ne moremo pa se polastiti njegove duše.

Zato smo se zbrali

na Brezjah, dragi bratje in sestre. Zbrali smo se pri Mariji, ki jo tukaj kličemo z imenom Marija Pomagaj. Zbrali smo se pri tisti Mariji, h kateri se je največkrat dvignil roteč glas bolj iz srca kot iz ust vernih na vseh straneh in v vseh uniformah, ko so bili prestrašeni in so doživljali stisko. K njej so klicali tisoči, ki so jih gnali na morišče in jih premišljeno, organizirano ubijali. K Mariji Pomagaj so skozi teh sedemdesetih let prihajali tisti, ki niso imeli groba, na katerem bi prižgali svečo in izjokali solzo. Bolečino in žalost so prinesli k Mariji Pomagaj. In k njej so prihajali tudi tisti, ki so v tistih podivjanih časih ostali živi, da so se ji zahvalili. Če boste utegnili, si poglejte votivne podobe okoli Marijinega oltarja, pa boste spoznali, kaj vse je Marija Pomagaj z materinsko nežnostjo poslušala v vseh teh letih tukaj na Brezjah.

Kot kristjani se zavedamo, da mir ne-

izmerno presega vse naše človeške poskuse. Ljudje podpisujemo premirja in istočasno pripravljamo orožje za novo vojno. Zato resnični mir ni sad zgolj človeških prizadevanj, ampak je vedno tudi sad našega sodelovanja z Bogom. To je papež Francišek položil na srce diplomatskemu zboru pri Svetem sedežu, ko jim je dejal, da mir prihaja k nam kot dragocen dar Boga, istočasno pa je to tudi osebna in družbena odgovornost, ki jo moramo sprejeti z vso prizadevnostjo. Kot kristjani ne moremo dvomiti, da nam bo Bog naklonil tisto, kar potrebujemo, kot moške in žene pa, ki vsak dan napredujejo na svojem zemeljskem romanju, smo odgovorni za graditev miru. Potrebno je konkretno in usklajeno delovanje, dobro premišljena dejanja, predvsem pa, da je vsak v svojem malem ali velikem vsakdanjem svetu graditelj miru, čeprav imamo različne naloge, dolžnosti in službe. Končni mir bo

vzpostavljen šele tedaj, ko bomo prebivali pod novim nebom na novi zemlji. Takrat, ko bo Bog uresničil besede iz Janezovega Razodetje: Glej, vse delam novo. Do takrat pa bo mir položen v naše roke. Slonel bo na naši razumnosti in človečnosti, ogrožala pa ga bosta naše prepričanje v svoj prav in naša nepremišljenost. Najbolj pa bo mir ogrožen takrat, kadar bodo v našem svetu ideologije dobile prednost pred človekom, kadar bodo ideje pomembnejše od brata.

Ob našem romanju in ob dejstvu, da je papež Francišek napovedal sveto leto Božjega usmiljenja, mi že nekaj časa ne da miru naslednje razmišljanje. Kot sem že omenil, je ob koncu vojne sredi našega naroda zazijal prepad. Na eni strani so ostali heroji in tisti, ki so jih poveličevali in slavili, na drugi strani so ostali pomorjeni

in tisti, ki so za njimi žalovali, jih objokovali in zanje molili. V sami sredini pa so ostali tisti, ki so morili. Ne tisti, ki so dali ukaze in so vodili morijo, pač pa tisti, ki so stali ob brezni in žrtvah. Ko pomislim nanje, se mi prav ti zdijo največje žrtve. Heroji so se jim odpovedali. Ko so bolj ali manj prisiljeni opravili svoje, jih niso več potrebovali. Zamolčali so jih, jih skušali pozabiti. Marsikateri je moral tudi umreti. Žalujoči so imeli oči preveč zalite s solzami, da bi mogli prepoznati njihovo izobčenost, njihovo trpljenje. Zato vas danes prosim, pa ne da bi pozabili na njihova dejanja, pač pa da jih v svojem krščanskem usmiljenju izročite Božjemu usmiljenju. Naj se dotakne njihovih src, naj jih napolni s kesanjem in tudi njim povrne mir, po katerem hrepenijo kakor nočna straža po jutranji zori.

Dragi bratje in sestre, po Mariji Pomagaj

BODIMO SAMOZAVESTNI IN POTRPEŽLJIVI...

danes prosim usmiljenega Boga, ki se je k človeštvu sklonil v svojem Sinu, naj nam podari duha odpuščanja. Naj besede apostola Pavla v Pismu Efežanom: "Bodite drug do drugega dobrosrčni in usmiljeni ter drug drugemu odpuščajte, kakor je tudi vam Bog milostno odpustil v Kristusu" (Ef 4,32), postanejo naše življenjsko vodilo. Odpuščanje v ničemer ne pogojuje in spreminja resnice. Kristusova molitev za odpuščanje na križu ni v ničemer spremenila dejstva križanja. Jezusa pa je osvobodila, da je lahko rekel svoje zadnje besede: "Oče, v tvoje roke izročam svojega duha." Tudi mi z odpuščanjem izročimo vse mrtve v Očetove roke. Hkrati pa naj se po Mariji k Bogu dviga naša ponižna in iskrena prošnja za naš narod in za vse narode sveta: Marija Pomagaj, varuj nas vojne. Oče miru, nikoli več vojne. Amen.

Vir: www.rkc.si

Prebiram »spomine« argentinskega Slovenca logaškega rodu, ki jih je pred desetimi leti, šestdeset let po vojni poslal svoji sestri v Maribor.

Danes ob sedemdeset letnici konca svetovne vojne, se mi ob branju pisanja o začetkih trpljenju vseh in našega naroda, tudi vse do konca vojne in še po njej, vsiljuje kopica neodgovorjenih vprašanj, ki zadevajo sobivanje ljudi v vsej vsak svoji drugačnosti.

Takole začenja opis svoje »drugačnosti«, ki ga je zaradi krščanske vzgoje po vojni popeljalo v svet. »Že pred drugo vojno sem začutil strah pred komunizmom iz molitve za Rusijo na podobnih in od dobrohotnega polkovnika Volkova, tajnika pravoslavne cerkvene občine v Mariboru, kamor

se je družina s trebihom za kruhom preselila. Pripovedoval mi je svoje zgodbe iz vojskovanja Bele Garde proti Bolševikom. Anglofilstva pa sem se navzel od kateheta. Ob pričakovanju napada na našo domovino mi je rekel, da so Angleži na pravi strani proti nastajajočem nemškem vdoru.«

Prvo soboto julija 1941 so se jugoslovansko čuteči železničarji, ki jim je pripadal, vsedli na vlak kot prostovoljci prepričani v svoj prav.

V Sarajevu so jih kakih 1500 železničarjev zajeli Nemci in poslali nazaj v Maribor v železničarske delavnice. Kmalu zatem je vso družino zadela okupatorjeva »klasifikacija rasnosti«. Temu je sledila izselitev. Bili so drugačni. Najpreje v ustaški lager v Bosanski Brod. Prišli so med bosanske Srbe,

preproste pa gostoljubne ljudi, ki so jim pomagali preživeti. Po nekaj mesecih so se mogli iz vasi Jamjetič prebiti do železnice in Zagreba. Preko italijanskega rdečega križa so dosegli vrnitev na ozemlje, ki ga je zasedla Italija in v Logatec, k sorodnikom, kjer so živeli pred odhodom v Maribor. Dobil je delo v železničarskih delavnicah v Ljubljani, in sicer kot kvalificiran kovinar. V tem času se je pridno učil italijanskega in angleškega jezika. Kot strojevodja se je med vožnjo do Celovca ob zastojih seznanil z angleškimi ujetniki, ki so delali ob progi. Vzpostavili so zvezo in izmenjavali informacije. Tako je prišlo celo do ilegalnega pobega ujetnikov iz Koroške v Ljubljano in Logatec. Od tam sta se dva begunca preko domobrancev in zveze s četniki na Vrhu svetih treh kraljev vrnila v angleške enote.

V zapisanem se omejujem na drobce iz naše preteklosti z željo, da bi še razmišljali o dejstvu, da so bili mnogi Slovenci tudi v strahu pred komunizmom razdvojeni in so se vsak s svojimi drugačnimi ideali med seboj ne povezano upirali okupaciji naše dežele.

Vprašanje je, ali imajo tudi danes in še vedno samo eni pravico odrekati pravilnosti presoje o tem, da so bila vsa drugačna prizadevanja k uporabi proti tujcem napačna samo zato, ker se niso ujemala s povojno vsiljenim enoumjem.

In tu smo pri bistvu iskanja odgovora tudi danes, vsak s svojo »drugačnostjo« odrekamo drug drugemu pravico do svojih razlag in utemeljitev odgovora na vprašanje, zakaj še dolga leta po vojni z verskim predznakom vzgojeni mladi niso bili enakovredni drugačnim. Kako bi

si sicer razložil izkušnjo znanca, ki mu je občinski predstavnik kadrovske komisije zavrnil štipendijo z argumentom, »gadov pa vendar ne bomo redili na svojih prsah«.

Podobna drugačnost – različnost prepričanij nas razdvaja tudi danes. Ali smo vse to sposobni preseči? Zaupajmo v moč molitve in upajmo v uresničitev oddaljene napovedi o eni čredi in enem Pastirju ...

Pavel Mihevc

SLAVITE GOSPODA, VSI RODOVI, SLAVITE GOSPODA!

Molitveno občestvo Jezusovega srca Logatec je od bele nedelje do binkošti pripravljalo živahne nedeljske večere v Jožefovi dvorani. Seminarja za izlitje Svetega Duha se je povprečno udeleževalo od šestdeset do osemdeset ljudi, od srednješolcev preko srednje generacije do nekaj najstarejših. Vsako nedeljo smo po-

slušali različna pričevanja gostov, manjkalo pa tudi ni poučevanja in slavljenja ter dela po skupinah.

Na prvem srečanju smo bili povabljeni k osebnemu odnosu do Boga. On sam nas namreč čaka, da ga povabimo v svoje življenje. Ni nasilen, v potrpežljivosti nas čaka z neslutnimi da-

rovi. Mi pa se zanj ne zmenimo, saj je svet glasnejši; vedno smo zasuti z raznimi ponudbami, za katere se zdi, da jih moramo sprejeti. Potem pa spoznamo, kako zelo smo prazni, kako nasedamo malikom sodobnega časa. Včasih se Zanj ne zmenimo, ker imamo o njem popačeno mnenje: kdo pa želi imeti Boga, ki uživa v našem

Foto: *Marijana Perkovič*

trpljenju? Če imamo take predstave, moramo spremeniti svoje gledanje Nanj. Pogostokrat je ta očiščevalni proces dolgotrajen, saj večinoma temelji na naši ranjenosti, ki jo nosimo v sebi že od otroštva. Da se je mogoče znebiti teh bremen, nam je povedala pričevalka že na prvem srečanju. Z notranjimi ranami je povezan tudi pro-

blem odpuščanja: do družinskih članov, do (bivšega) moža/žene, sosedov, političnih nasprotnikov ... kar je bila naslednja tema. (Ne) odpuščanje človeka uničuje tako duhovno kot telesno, kar se izraža v trajni slabi volji, pomanjkanju veselja do življenja, zagrenjenosti, depresiji, rakavih obolenjih, bolečinah hrbtenice ... Že kristjani (kaj šele drugi ljudje)

iščemo zdravila za svoje stiske, duhovne, duševne in telesne, v različnih bioenergijah, jogi, kamnih, pri vedeževalkah, v reikiju ... Ta pomoč je v začetku lahko učinkovita, pozneje pa postanejo naši problemi še hujši kot prej. Vse, kar je okultnega in kar uradna medicina odklanja, je za kristjana popolnoma nesprejemljivo, ker je od hudega! To izkuša-

jo mnogi posamezniki, tudi pričevalka Duška, ki nas opozarjajo, da se s silami Zla ne smemo igrati. Zlo, Hudi duh, Satan ... kakorkoli ga poimenujemo, je izredno inteligentno bitje, vendar pa nima moči, da bi prišlo v nas, če mu ne odpremo vrat. To delamo velikokrat nevede, ker smo premalo poučeni. Tudi duhovniki o tem premalo govorijo. Ena izmed taktik Hudobnega duha je ravno v tem, da nas hoče prepričati, da ga ni. Pričevalec Hari nas je spomnil, kaj konkretno pomeni, da je Jezus MOJ odrešenik: da me lahko ozdravi, potolaži, mi daje neskončni mir. Ne samo, da to zmore, ŽELI mi podariti. Potrpežljivo čaka na MOJE POVABILO, da mu odprem svoje srce. Hoče nas osrečiti, a izredno spoštuje našo svobodo, zato se ne vsiljuje.

Najpomembnejše je bilo srečanje, ko so duhovniki z molivci molil nad nami za izlitje Sv. Duha, za pre-

bujenje darov, ki jih že imamo v sebi, saj smo jih prejeli pri sv. birmi; za našo celostno izročitev Gospodu. Ob tem je potekalo slavljenje: prepevanje in molitve v jezikih. Nekateri so počivali v Duhu, nekateri so čutili toploto, nekateri odpuščanje, izgubljeno upanje, spet drugi Jezusovo navzočnost ... Pri nekaterih se je začel proces duhovnega in telesnega ozdravljanja ... nekateri so čutili veselje, nekateri pa »nič posebnega«.

V delu po skupinah smo odkrivali drug drugemu svoja duhovna obzorja in se s tem zelo obogatili. Spoznavali smo, da pravzaprav zelo malo poznamo bogastvo, ki nam je na dosegu roke, a ga ne sprejmemo. Od (ne)poznavanja žive Božje besede, ki je namenjena posamezniku in skupnosti, do blagoslovljene vode, učinkovitosti molitve, predvsem slavlne. Kajti kaj je največ, kar zmore dati človek, ustvarjeno bitje, svojemu Stvarni-

ku, kot (za)hvalo?!

Da človek zmore ostati v živem odnosu, je potrebna skupnost bratov, ki se podpirajo, ki skupaj slavijo, prosijo. Zato je zelo dobrodošlo, da se posameznik vključi v malo občestvo, v katerem se čuti najbolj doma. Vsa ta občestva so namreč del enega, Jezusovega občestva: Cerkve. Danes, v razkristjanjenem svetu, je kot posamezniku pravzaprav nemogoče preživeti. Javno mnenje je Jezusovi Cerkvi ne samo nenaklonjeno, ampak celo sovražno. Ne pozabimo: tudi danes ljudje umirajo zaradi vere, so preganjani. Vse to je Jezus napovedal. Prav tako pa tudi, da nam bo poslal Duha Tolažnika, ki nam bo dal vse, kar potrebujemo.

To je bila zaključna tema seminarja. Nazadnje smo še poklepetali in se okrepčali ob domačih dobrotah, kajti potrebno se je tudi veseliti in praznovati, za kar si danes ne

vzamemo več časa.

Za boljše poznavanje duhovne rasti so bile vsako nedeljo na voljo številne knjige, ki so dobile svoje lastnike.

Molitveno občestvo se zahvaljuje vsem udeležencem, slavilcem, pričevalcem, molivcem, duhovnima in tehničnima organizatorjema (Andreju in Walterju z ženama), predvsem pa Sv. Duhu, ki nas je vodil in usmerjal ter nas navdihuje vedno, ko se obrnemo k njemu.

Seminar smo zaključili, tedenska srečanja, vsak torek po večerni sv. maši, pa nas vabijo in spodbujajo k slavljenju in rasti v veri.

LjuT

KOLOFON

Izdaja: župnija Dolnji Logatec

Odgovarja: Janez Kompare

Glavni urednik: Alen Širca

Naklada: 700 kos

Spletni naslov: <http://zupnija-dolnji-logatec.rkc.si/>

Prispevke pošljite na naslov: farni.list.logatec@gmail.com do 15. v mesecu.